

Stuiter en Rozemarijn

Het regent. Ik sta naar buiten te kijken bij Rozemarijn thuis.

Of eigenlijk kijk ik naar het raam. Er glijden druppels naar beneden en ik probeer te raden welke het eerste beneden zijn. Soms zoeken twee druppels elkaar op en gaan ze samen verder. Dat mag niet; druppels die dat doen, zijn af. Ik ben al bij de professor geweest, maar die had weinig tijd voor mij. Volgens Rozemarijn zit hij te broeden op iets, maar wil hij niet zeggen wat.

'Verveel Je Je?' vraagt Rozemarijn.

Ik knik en kijk om. Rozemarijn heeft vaak goede ideeën.

'Laten we pompoenen uit de moestuin halen,' zegt ze.

'En wat kunnen we daarmee doen?' vraag ik.

'Van alles,' zegt Rozemarijn. 'Een lekkere soep. Een masker van een grote uitgeholde pompoen. In de kleine zetten we kaarsjes.'

'Klinkt goed,' zeg ik. 'Maar of ik pompoensoep lekker vind, weet ik niet.'

'Kom, jas aan' en mee naar buiten,' zegt Rozemarijn.

We lopen naar haar moestuin.

Aan de appelboom hangen rijpe appels en Rozemarijn plukt voor ons allebei een grote. Ik eet hem

op en probeer het klokhuis te voeren aan een regenworm. Maar die

lust geen appel, hij kruipt er gewoon overheen.

'Waar is die pompoenboom nou?' vraag ik.

'Pompoenen groeien vlak bij de grond, net als komkommers en courgettes,' zegt Rozemarijn lachend.

'O, ik dacht' dat die ook aan een boom groeiden,' zeg ik.

Tussen grote bladeren achter in de moestuin zien we de pompoenen. Voorzichtig snijdt Rozemarijn ze van de tak. We plukken één grote pompoen en drie kleintjes.

'Ik maak' me een beetje zorgen over Plof,' zegt Rozemarijn als we teruglopen. 'Hij zit alleen maar te mompelen en eet haast niets meer.'

'Het komt vast wel goed,' zeg ik.

Thuis is het lekker warm. Dat is het voordeel van regen: als je binnenkomt, voelt het meteen gezellig.

Rozemarijn snijdt de bovenkant van de pompoen en voorzichtig holt ze hem uit. Ik moet de stukken in een grote pan doen. Ze bakt uien voor de smaak en al snel begint het erg lekker te ruiken. Ik denk dat ik toch wel pompoensoep lust. Daarna hebben we de uitgeholde pompoenen over. Rozemarijn snijdt een masker uit de grootste. Intussen maak ik een mooie

tekening op de kleinere pompoenen. Ik kras met een scherp potlood in de pompoen. Je ziet er maar weinig van, maar Rozemarijn zegt dat het goed komt. Op de ene teken ik een spinnenweb, op de andere een vleermuis.

'Mooi,' zegt Rozemarijn als ik klaar ben. 'Moet je opletten wat ik nu doe.'

Met een mesje maakt ze gootjes in de binnenkant van de pompoen. Ze volgt precies de lijntjes van mijn tekening. Als ze klaar is, doen we een kaarsje aan de binnenkant. 'Je ziet er niks van,' zeg ik. 'Wacht,' zegt Rozemarijn en ze doet de gordijnen dicht. Nu het donker is, lichten mijn tekeningen prachtig op.

De professor komt binnen. 'Is de stroom uitgevallen? Ook dat nog,' zegt hij. 'Ik kom al dagen niet uit een lastige vergelijking...'

'De stroom doet het hoor,' zeg ik. 'Wacht eens!' zegt de professor.

Hij staat naar mijn spinnenweb te wijzen. 'Een vijfhoek? Brilliant! Als ik de formule daarmee uitbreid... Ja! Ik ben er uit.'

Hij loopt naar Rozemarijn en geeft haar een kus.

'Je moet Stuiter bedanken. Kopje pompoensoep?'

'Heerlijk,' zegt de professor. 'Er zit toch geen spinnenweb in?'

Rozemarijn lacht alleen maar. ■

